

τῆς εὐσταθείας τοῦ χαρακτῆρος, ἐπὶ δὲ τῶν ζώων, ἐκ τῶν τότε φουμένων κεράτων, εἰμὴ ὅταν τελειοποιηθῶσι τὰ γεννητικὰ ὄργανα; Ἀπόδειξις ὅτι ταῦτα ἐγένοντο οὐ μόνον ὑπὲρ ἄλλου, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς συντήρησιν καὶ εὐξίαν αὐτοῦ τοῦ φέροντος ταῦτα· διότι ἡ ὑπ' αὐτῶν κατεργαζομένη οὐσία, ὡς ἄντον τῆς τροφῆς, μετακυλίεται εἰς τὸ αἶμα καὶ αὐξάνει ὅλον τοῦ σώματος τὰς δυνάμεις.

Τὶ καθιστᾷ ζωηρότερον καὶ εὐθυμότερον τὸν ἄνθρωπον, ὅσον ἡ ἀφρονία (περιουσία) σπερματικῆς ὕλης. Τὶ δὲ ἐμπνέει ἀθυμίαν καὶ ἀγδίαν τῆς ζωῆς, ὅσον ἡ κένωσις καὶ ἑλλειψις αὐτοῦ;

Ὅποια διαφορὰ ἀλκῆς καὶ θάρρους μεταξὺ τῶν βοῶν καὶ τῶν ταύρων, τῶν ἱππῶν καὶ τῶν κηλῶνων, τῶν ἀλεκτόρων καὶ τῶν καπῶνων, τῶν προβάτων καὶ τῶν κριῶν! Ἀπαντα τὰ τετράποδα στρεφόμενα κατ' ἔτος διὰ τὴν πληθώραν τοῦ σπέρματος γίνονται φιλόμαχα καὶ ἄγρια, μετὰ δὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς χρείας ταπεινούνται καὶ περιτέλλονται.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἄρα, ἔτις διὰ τῆς σωφροσύνης φυλάττει τὸ ζωογόνον αὐτοῦ ὕγρον, ἐνισχύεται καὶ ἐνδυναμοῦται πλεότερον.

Ἀπαντες οἱ περικληεῖς ἥρωες διέπρεψαν κατὰ τὴν ἀρετὴν ταύτην. Ὁ Ἀφρικανὸς Σκιπίων ἦτο σωφρονέστατος. Τὸν καταπληκτικὸν Ἀχιλλεῖα ὁ Εὐριπίδης παριστάει δειλιῶντα ἐνώπιον τῶν γυναικῶν. Ὁ Ἰππόλυτος τὰς εὐλαβεῖτο, αἱ δὲ ἡδοναὶ τῆς Καπύης καὶ τῆς Βαβυλῶνος δὲν διέφθειραν τοὺς πολεμιστὰς τοῦ Ἀντίπα καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἑβραίοις ἦτο ἀπγορευμένον εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ πλησιάζωσι τὰς γυναῖκας τῶν. Τέλος οἱ ἀποδημοῦντες εἰς τὰς Ἰνδίας Εὐρωπαῖοι παρητήρησαν ὅτι ὑπόκεινται εἰς τὴν θανατηφόρον ἐπιβρόχην τῶν κλιμάτων ἐκείνων, ἂν ἐκδοθῶσιν εἰς τὴν ἀκολασίαν.

Οὐδεὶς ἐννοῦχος ἐφθασεν εἰς βαθύ γῆρας. Τοῦναντίον οἱ μακρόβιοι ἐπλεονέκουν κατὰ τὴν εὐξίαν τῶν αἰθρίων· τινὲς μάλιστα ἐξήσκησαν αὐτὰ καὶ γέροντες· ὅθεν ἐνυμφεύθησαν κατὰ τὸ ἑκάστοτ' ἔτος, ἢ καὶ ἐπέκεινα ἐνίοτε· ὡς δ' ἐμαρτύρουν αἱ γυναῖκες, ὁ γάμος ὑπῆρξεν οὐχὶ διὰ τὸν τύπον μόνον (1) (Χούφλανδος).

Ἀλλ' ἅπαντες οἱ θαλεροὶ οὔτιοι καὶ σφιγνόντες γέροντες διήλθον τὴν νεότητα σωφρόνως, οἰκονομοῦντες τὰς τεκνωτικὰς δυνάμεις τῶν. Ἐχομεν δὲ παραδείγματα ἐκτὸς καὶ ἄλλων Μασσαγίαν τὸν βασιλέα τῆς Νουμιδίας, Σόλωνα τὸν νομοθέτην, Ἀνακρέοντα τὸν μελοποιὸν καὶ Κάτωνα τὸν τιμητὴν.

Λέγεται ἦδη νὰ ἴδωμεν τί ποιῶν ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ πολλαπλασιάσῃ τῆς ζωῆς του τὰ ἔτη.

Συγκείμενος ἐκ σώματος καὶ ψυχῆς ὀφείλει νὰ ἐπιμεληθῇ ἀναλόγως καὶ τῶν δύο, ὡς ἀλληλεγγύων καὶ ἀμοιβαίως συμβαλλόντων εἰς τὴν εὐδαιμονίαν του.

(1) Ὁ πρῶτος στρατάρχης τῆς Αὐστρίας Ῥαδέτσης ἐνυμφεύθη ὀγδοηκοτοντῆς καὶ ἐπέκεινα μετὰ τοὺς κατὰ τὴν Ἰταλίαν θριάμβους του.

Ἄλλ' ὁ περὶ τούτου λόγος περιλαμβάνει πληθὺς θεωριῶν καὶ παραγγελάτων ἀναγομένων εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδίων, τὴν διαίταν, τὰ γυμνάσια, τὰ ἐπαγγέλματα, τὰ καθήκοντα τοῦ γάμου, τὰς φυτικὰς, ἢ τυχερὰς νόσους, τὴν ἀνάπτυξιν τῶν διανοητικῶν δυνάμεων, τὸν ἠθικὸν χαρακτῆρα, τὰ ἀλογακῆ, τὰς ἀβλαβεῖς καὶ τὰς κτηνώδεις ἡδονὰς κτλ. ἔσται δὲ τούτων ἀρκεῖ ὡς ὑποκείμενον οὐχὶ ἰδιαιτέρων διατριβῶν, ἀλλὰ καὶ βλοκλήρων βιβλίων.

I. N. Λεβαθεύς.

MARIA.

ΚΕΦ. ΠΡΩΤΟΝ.

Νύξ ἐν Μοναστηρίῳ.

Πρὶν ἢ ἀρχίσωμεν τὴν διήγησιν τῶν ἐκτεθησομένων γεγονότων, ἄξιον κρίνομεν νὰ προειδοποιήσωμεν τὸν ἀναγνώστην, ὅτι οὐδὲν ἐν αὐτοῖς ὑπάρχει μὴ σιτηριζόμενον ἐπὶ ἀποδείξεων ἐγγράφων καὶ λίαν ἐπιστημῶν. Τὸ κύριον τῆς συβράφης γεγονός, καὶ τοι ἄγνωστον παρὰ πλείστοις, διαδιδασκῶνται ὅμως ὑπὸ συγγραφέων ὧν αἱ εὐρεῖαι γνώσεις οὐδόλως ἐπιτρέπουν ἡμᾶς ν' ἀμφισβάζωμεν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ὑπ' αὐτῶν λεγομένων.

Πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ρηθέντων παραπέμπομεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸν πρίγκιπα Ἀλέξανδρον Λαβανῶφ (Alexandre Lavanoff) καὶ τὸ πόνημα αὐτοῦ Συλλογὴ ἐπιστολῶν τῆς Μαρίας Σινάρτης, ἐκδοθὲν τῷ 1839 ὑπὸ τοῦ βιβλιοπώλου Μερλίνου. Πρὸς τὴν νεώτεραν ταύτην μαρτυρίαν, ἥς συμβουλευθῇ ὁ ἀναγνώστης τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ Τρογμορτῶν, γραφεῖσαν τῷ 1576, ἐν σελ. 11—35, τὸν δόκτωρα Λιγγάρδον καὶ τὸν le Laboureur, ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ Προσθήκη εἰς τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Καστελνώ (Castelnau) τομ. 1. σελ. 611 τῆς ἐκδ. τοῦ 1731. Ὁ Λιγγάρδος, σύμβουλος καὶ ἐλεονόμος τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΕ'. ὤφειλε βεβαίως, ὡς ἐκ τῆς θέσεως ἣν κατέχει, νὰ γνωρίζῃ διαφόρους λεπτομερείας τῆς ρηθείας ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὑπὸ αὐστηρὰν ἐχεμύθειαν. Πρὸς τοῦτοις, κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ, ἡδύνατο οὐδόλως νὰ συμβουλευθῇ τὰ βιβλία τοῦ μοναστηρίου τῆς Soissons, ὅπως ἀρυσθῇ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν γεγονότων, ἅτινα καὶ ὡς ἱερεὺς καὶ ὡς ἱστορικὸς οὐδόλως ἐδίετασε νὰ δημοσιεύσῃ ὡς αὐθεντικά.

Μία μόνη φωνὴ ἐγείρεται κατὰ τῆς ἀληθείας τῶν γεγονότων τούτων, ἡ τοῦ Γιλβέρτου Στυαρτίδου, ἐν τῷ πόνηματι αὐτοῦ δημοσιευθέντι ἐν Λονδίῳ τῷ 1782. Ἀλλὰ, ὡς εὐστόχως παρατηρεῖ ὁ πρίγκιψ Λαβανῶφ, αἱ ματυρίαι τοῦ Τρογμορτῶν, ὅστις ἦν σύγ-